

ARISTOTELIS
MAGNORVM MO-
ralium

LIBER PRIMVS.

Georgij Vallæ Placentini versio, cum Graeco contextu collata.

CAPVT I.

QUONIAM de moribus agere propositum nobis est, primùm illud videndum cuiusnam scientia vel ars pars sint mores, siue moralis in hac disciplina. Vt igitur paucis absolvam, non alius videtur pars, esse, quam Civilis. Ciuilibus autem in rebus absque eo vt sit aliquis talis vel certo modo affectus, effici nihil potest: puta, vt sit probus ac spirituosus, siue virtuosus studiosus, esse autem spirituosus, idem est quod virtutes habere. Oportet igitur si quis secundum Politices siue ciuilibus scientia præcepta agere velit, eum moribus probis ac compositis esse. Itaque, vt apparet, Politices pars est ac principium tractatio de moribus: vt in totum iure mihi videatur omnis hæc disputatio non Ethica, id est Moralis, sed Politica, id est Ciuilis, appellanda. Necessè est itaque (vt videre est) de virtute primùm dicere, & quid sit, & ex quibus gignatur. Inutile enim ferè fuerit, virtutem quidem nosse, quomodo autem & ex quibus paretur non intelligere. Non enim de virtute, tantùm vt sciamus quid sit, est querendum: sed illud quoque inuestigandum, quibus rationibus paretur. Vtrunque enim volumus & rem nosse, & ipsi tales fieri. Hoc autem non poterimus, nisi sciamus & quibus rationibus, & quomodo. Scire igitur quid sit virtus, necessè est: siquidem & ex quibus sit, & quomodo. scitu haud quaquã facile est ignorãti quid sit, quemadmodum in scientiis. Verùm ne latere quidem nos oportet, si qui de his prius disseruere. Primùm igitur Pythagoras de virtute dicere adgressus est: sed non rectè: virtutes siquidem ad numeros referens, non conuenientem virtutibus inquirendi rationem iniit. Neque enim iustitia est numerus pariter par, id est constat ex duobus paribus numeris, quorum alter per alterum fuerit multiplicatus. Huic succedens Socrates de hac re melius & copiosius disseruit, sed ne ipse quidem rectè. Quoniam virtutes scientias efficiebat: quod fieri nullo modo potest. Cunctæ siquidem scientiæ, cum ratione: atqui ratio in sola anima nascitur. Quocirca virtutes omnes, in anima parte rationali sunt, necessè est.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ἠθικῶν Μεγάλων

τὸ Α.

Κεφάλαιον α.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΒΛΗΤΗ ἡ ἀρετὴ ἀποκαλεῖται λέγουσιν ἡθικῶν, ἀρετὴν αὐτὴν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ πένος ὅτι μέγιστος τὸ ἠθος. ἀρετὴν οὖν πωλύτως εἰπεῖν, ὅτι εἶναι ἐκ ἀλλοῦ ἢ τῆς πολιτικῆς εἶναι μέγιστος, ἔστι δὲ οὐδὲν ἐν τοῖς πολιτικοῖς δυνάτων παραῖξαι αὐτοῦ τὴν ποῖον τινα εἶναι· λέγουσιν δὲ οἷον ἀποκαλεῖται τὸ δὲ ἀποκαλεῖται εἶναι, ἔστι τὸ ταῖς ἀρεταῖς ἔχειν. δεῖ ἄρα, εἰ τις μέλλει ἐν τοῖς πολιτικοῖς παρακτικὸς εἶναι, τὸ ἠθος εἶναι ἀποκαλεῖται. μέγιστος ὅταν ἀρετῶν, ὡς ἔοικε, καὶ ἀρετῆς, ἢ ἀρετῶν τὰ ἠθικὰ παρακτικαῖα, τῆς πολιτικῆς. τὸ δὲ ὅλον καὶ τὴν ἐπινοήσαν διήρησεν δοκεῖ ἀπὸ μὲν ἔχειν ἢ παρακτικαῖα ἐκ ἠθικῶν, ἀλλὰ πολιτικῶν. δεῖ ἄρα (ὡς ἔοικε) ἀρετὴν ἡθικὴν ἀρετῆς εἰπεῖν, τί τε ὅτι, καὶ ἐκ τίνων γίνεται. οὐδὲν γὰρ ἴσους ὄρους εἰδέναι μὴ τὴν ἀρετῶν, πῶς δὲ αὐτῶν, καὶ ἐκ τίνων, μὴ ἐπαίειν. οὐ γὰρ μόνον ὅπως εἰδῆσθαι τὴν ὅτι σκοπεῖται δεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τίνων ὅτι σκεῖται.

Δεῖται μὲν γὰρ εἰδῆσθαι βουλόμην, καὶ αὐτὸ εἶναι τοιοῦτον. τίτω δὲ οὐ δυνάσθησθαι, ἔαυ μὴ εἰδῶμεν καὶ ἐκ τίνων, καὶ πῶς αὐτῶν ἀναγκασίον μὴ οὐ εἰδῆσθαι τί ὅταν ἀρετῆς. οὐ γὰρ βέλδιον εἰδέναι τὸ ἐκ τίνων αὐτῶν, καὶ πῶς αὐτῶν, ἀναγκασίον τὸ τί ὅτι, ὡς περὶ οὐδὲν ὅτι τῶν ὅτι σκεῖται μὴ. ἐκ δὲ δὲ λαμβάνειν οὐδὲν εἰ τις ἀρετῶν ἀρετῶν τοῦτων εἰρήνησσι. ἀρετῶν μὲν ἔν ἐνεχείρησι Πυθαγόρας ἀρετῶν εἰπεῖν. ἐκ ἀρετῶν δὲ ταῖς γὰρ ἀρεταῖς εἰς τοὺς ἀρετῶν ἀναγκασίον, ἐκ οὐκ αὐτῶν ἢ ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν ἀναγκασίον. καὶ γὰρ ὅταν ἢ ἀναγκασίον ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν ἀναγκασίον ἢ ἀρετῶν ἀναγκασίον βέλδιον καὶ ὅτι πλεονεῖ. εἰπεῖν ἡθικῶν τοῦτων ἢ ἀρετῶν δὲ οὐδὲν εἶναι. ταῖς γὰρ ἀρεταῖς ὅτι σκεῖται ἐπινοήσθαι τὴν δὲ ὅτι εἶναι ἀδύνατον, αἰ γὰρ ὅτι σκεῖται πᾶσαι μὲν λέγουσιν ὅτι μόνον γίνονται ἐκ ἀρετῶν πᾶσαι καὶ αὐτῶν ἐκ τῶν ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν μὲν